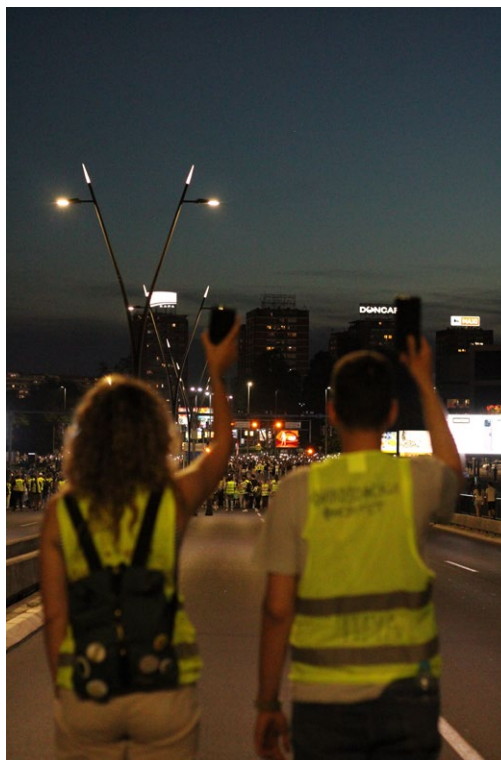

VESTI

Centar za američke studije već sedam meseci stoji solidarno uz studente u njihovoj borbi. Napadi na akademsku zajednicu koji su usledili nakon podrške koja je pružena studentima, rezultirali su oduzimanjem plata profesorima na univerzitetu, ali i neizvesnošću upisa nove generacije studenata u narednu akademsku godinu, čime je ozbiljno ugrožen opstanak univerziteta, pre svega usled pitanja akreditacije studijskih programa. U trenutku kada su temeljne vrednosti obrazovanja dovedene u pitanje, smatramo da je odgovornost svih nas da ih branimo i čuvamo. Centar za američke studije, kao istraživačka jedinica Filozofskog fakulteta, prepoznaje značaj očuvanja autonomije i slobode univerziteta kao temelja za kvalitetno obrazovanje i razvoj jednog društva.

Do kraja smo uz naše studente i profesore.

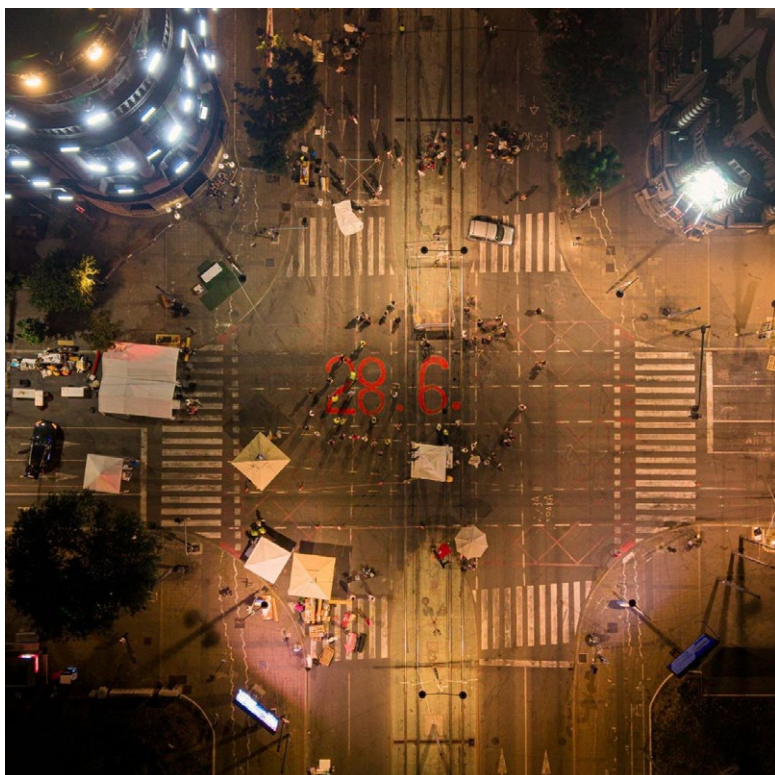
Urednički tim

▲ *Blokada Brankovog mosta, 1. jun 2025.*
Fotografija: Vuk Samčević

▲ *Protest „Vidimo se na Vidovdan“, 28.6.2025.*
Fotografija: Vuk Samčević

▲ *Pobunjeni univerzitet na raskrsnici,*
Izvor: Pobunjeni univerzitet

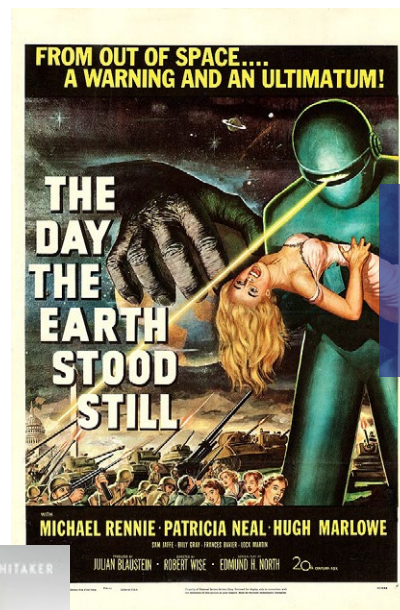
▲ *Pobunjeni univerzitet na raskrsnici,*
Fotografija: Vuk Samčević

Prvi kontakti

Naučnofantastični film, od svog žanrovskog debija 1902. godine, prošao je kroz razne promene. Filmska tehnika razvila se do neslućenog nivoa, a teme koje zaokupljaju pažnju publike su se vremenom promenile. Ipak, dva značajna američka naučnofantastična filma, *Dan kada je Zemlja stala* (The Day Earth Stood Still, 1951) i *Dolazak* (Arrival, 2016), uprkos tome što su nastala u različitim kontekstima, bave se istom temom – prvim kontaktom čovečanstva sa vanzemaljcima. U oba filma dolazak vanzemaljaca upotrebljen je kao šlagvort za raspravu o ljudskoj prirodi i spremnosti svetskih sila da se prevaziđu dnevno-političke nesuglasice.

Američki „Sci-Fi“ filmovi na važnosti dobijaju 1950-ih godina, na samom početku Hladnog rata. Tada nastaju brojni filmovi koji prikazuju dolazak vanzemaljaca, zapravo govore o strahovima tadašnjih Amerikanaca. Važne teme o kojima govore su posledice atomskog naoružanja (*Oni!*, 1954), odbrana od invazije (*Rat svetova*, *Došlo je iz dalekog svemira*, 1953), i infiltracija neprijatelja (*Invazija trećih bića*, 1956). Mi ćemo se osvrnuti na film Roberta Vajza, *Dan kada je Zemlja stala*, zbog toga što u centru pažnje nije obračun Zemljana i vanzemaljaca, nego miroljubiva misija posetioca sa druge planete. U filmu, Klaatu, čovekoliki vanzemaljac, sleće u Vašington (DC) i pokušava da okupi sve svetske lidere da bi im preneo poruku da Zemljani moraju da naprave izbor između mira i potpunog uništenja. No, njegova misija je u početku neuspešna baš zbog američko-sovjetske napetosti – Moskva i Vašington nesposobni su da se dogovore gde bi se sastanak održao. Da bi demonstrirao svoju moć, Klaatu izaziva globalni tridesetominutni zastoj rada motora i električnih naprava. Klatuova misija okončava se srećno, i on uspeva da pozove Zemljane da kao miroljubiva rasa pristupe međuplanetarnoj federaciji. U filmu je osetan strah od nuklearnog rata dve hladnoratovske supersile, i poruka koju on šalje je jasno pacifistička, što je postignuto fokusom na slabosti američkog društva, a ne na sovjetsku pretnju.

Poster za film
*Dan kada je
Zemlja stala*
Izvor: Wikimedia

Poster za film
Dolazak
Izvor:
Wikipedia

Klaatu
Izvor: Wikipedia

U savremenim filmovima o vanzemaljcima dominiraju priče o (super)herojima koji brane Sjedinjene Države od raznih vanzemaljskih pretnji. No, u centru pažnje filma *Dolazak* Denija Vilneva nisu agresivni tuđini, nego dobronamerni Heptapodi, koji sleću na dvanaest lokacija širom sveta i pokušavaju da uspostave komunikaciju sa čovečanstvom. Njihov jezik uspeva da dešifruje lingvistkinja Luiz Benks, i da pomoću njega promeni sopstvenu percepciju vremena i pomiri zavađene Zemljane. U ovom filmu, glavni takmac Vašingtona nije Moskva, nego Peking, iako je i Rusija bila jedno od mesta koje su posetili vanzemaljci.

Oba filma odražavaju strahove sveta u kom su nastali. U *Dolasku* je složenost sporazumevanja najvažnija tema, a u *Danu kada je Zemlja stala* problem leži u ljudskoj nesposobnosti da se komunicira globalno. U oba filma, vanzemaljci su benevolentni. Klaatu je dobronamerni posetilac, a ne osvajač, a Heptapodi, uprkos tome što nimalo ne liče na ljude, nude svoj jezik kao alat za prevazilaženje zemaljskih razmirica. *Dan kada je Zemlja stala* danas ostaje kao izvor o ranoj hladnoratovskoj atmosferi, jer odražava strah od apokaliptičnog nuklearnog rata. *Dolazak* reflektuje složenost i probleme globalizovanog sveta, čije su teškoće u internacionalnoj komunikaciji bile problem već četiri godine nakon nastanka filma, tokom pandemije koronavirusa. Nama, kao gledaocima, razlike između ova dva filma mogu da ukažu na promene u ukusu i dnevnoj politici u prošlih 70 godina, ali njihove sličnosti su nam možda i značajnije, kada razmišljamo o budućnosti čovečanstva – sa ili bez vanzemaljaca.

Srpsko-američke radio veze: Radio B92

U vreme medijskog mraka u Srbiji tokom devedesetih godina, Radio B92 bio je svetla tačka domaće medijske scene, kako kroz svoj informativni, tako i muzički i zabavni program. Pokrenut 15. maja 1989, ovaj radio bio je utočište za sve one koji su radije slušali alternativnu muziku, kao i za one koji su želeli da čuju drugačiji informativni sadržaj od onog koji su nudili režimski mediji. U kontekstu srpsko-američkih odnosa, Radio B92 bio je ne samo prozor u američku (kontra)kulturu u deceniji zategnutih odnosa dve države, već je bio i retko mesto gde su ti odnosi održavani, pre svega kroz medijsku saradnju.

Veze Radija B92 sa američkim medijima razvijale su se na više nivoa. Saša Mirković, jedan od osnivača radija, prisetio se u razgovoru koji smo vodili (Beograd, 5. jun 2023) koliko mu je značila poseta manjoj radio stanici u Kansas Sijetu, tokom putovanja po SAD 1995, gde je imao priliku da izbliza vidi kako funkcioniše savremena radijska produkcija. Takođe, kada je Radio B92 privremeno ugašen početkom decembra 1996, tokom [studentskih demonstracija u Beogradu](#), vest o tome dospela je na naslovne strane najčitanijih američkih listova. Tada je Mirković, ponovo gostujući u SAD, govorio o situaciji u Srbiji i ulozi radija, posebno ističući važnost interneta za kontakte koje je B92 imao sa američkim medijima. Osim podrške koju je B92 dobijao iz Amerike, i američki novinari koji su dolazili da izveštavaju iz Beograda često su pronalazili utočište u prostorijama ove stanice.

Ugled koji je B92 uživao u SAD potvrđuje i MTV nagrada [Free Your Mind](#), dodeljena ovom radiju u jesen 1998. za doprinos novinarstvu i borbi za ljudska prava. Mašić u knjizi *Talasanje Srbije* evocira sećanje na značaj ove nagrade, prisećajući se da je MTV za njegovu generaciju bio „muzička ikona“, te da je B92 noću reemitovao njihov program. Prema svedočenjima zaposlenih, posebnu čast predstavljalo je to što im je nagradu uručio bend R.E.M. koji je bio blizak duhu samog radija. Veran Matić je nagradu primio u majici Otpora, a prema njegovim rečima, basista R.E.M-a izjavio je da im je najvažnije te večeri bilo upravo to što su nagradu dodelili B92. U tom duhu, muzički urednik B92, Miško Bilbija rekao je: „[Uspeli su da od autsajdera postanu jedan od najvećih bendova u svetu, ali nikada nisu izneverili svoju originalnu misiju, isto kao i B92.](#)“ Ova nagrada bila je simboličan gest podrške američke muzičke i medijske scena, dok je u Srbiji istovremeno dodela bila cenzurisana. Režimska televizija Košava, koja je otkupila prava za prenos dodele nagrade, prekinula je emitovanje u trenutku uručivanja nagrade. Tako je B92, dok je globalno bio slavljen kao simbol slobode govora, u zemlji bio cenzurisani i potisnut.

Veze sa SAD nisu se ogledale samo u programima i razmeni znanja, već je deo opreme radija takođe stizao iz Amerike. Tako je, na primer, prvi službeni automobil B92 bio beli jugo iz serije Jugo-Amerika, koji zbog sankcija nikada nije stigao do američkog tržišta. Radio B92 bio je prostor bunta i slobode tokom devedesetih, frekvencija bega za sve one koji su bili protivnici Miloševićevog režima i koji su poslednju deceniju 20. veka proveli demonstrirajući na ulicama. Američke medijske kuće, poput Glasa Amerike ili CNN-a, pružali su podršku i utočište Radiju B92 u vreme najvećih kriza, potvrđujući važnost slobodnih medija i prava građana Srbije na objektivne informacije. U trenutku kada protesti odjekuju širom Srbije, nasleđe Radija B92 i podrška koju je dobijao iz SAD ostaju važan podsetnik na snagu solidarnosti i zajedničkih borbi za slobodu.

▲ Srđan Anđelić (Mjehur) Radio B92, fotografija Goran Basarić
Izvor: Goethe Institut

Dodela MTV
nagrade,
Izvor: [B92.net](#)
Fotografija
Branislav Rašić

Veran Matić na
dodeli MTV
nagrade,
Screenshot:
YouTube

US SIMBOLI

Sanja Lukić

Kapitol SAD

Nakon što smo u [novembarskom broju](#) pisali o istorijatu i simbolici sedišta izvršne grane američke vlasti – Bele kuće, u ovom broju u fokus stavljamo Kapitol SAD, srce američke zakonodavne vlasti, u kojem se nalaze oba doma Kongresa. Kao simbol zakonodavne vlasti, on otelotvoruje ustavnu ravnotežu moći, a istovremeno služi kao narodni forum za demokratsko upravljanje.

Uzdižući se iznad prostranog Vašingtonskog mola, Kapitol je, od trenutka kada je 1793. godine Džordž Vašington položio njegov kamen temeljac, bio svedok više od dva veka američke istorije – od političkih bitaka do trijumfalnih trenutaka nacionalnog jedinstva. Iako su ga Britanci spalili tokom rata iz 1812. godine, zgrada je obnovljena 1826. godine.

Sama arhitektura Kapitola pripoveda nam priču o demokratskim težnjama zemlje. Masivna kupola, završavana tokom poslednjih dana Građanskog rata, postala je simbol otpornosti Unije pod Linkolnom. Slike i reljefi na rotondi, inspirisanoj rimskim Panteonom, ovekovečuju ključne trenutke od Kolumbovih putovanja do leta braće Rajt, dok se među gotovo sto skulptura i statua mogu videti ličnosti poput poglavice Vašakija, Frederika Dagleasa, Dvajta Ajzenhauera, Roze Parks, ali i Džonija Keša. Bronzana Statua slobode, skulptora Tomasa Kraforda, sa vrha kupole gleda na grad, kao ujedinjujući simbol svih američkih naroda.

Ipak, prostor Kapitola je služio i kao protestna scena Sjedinjenih Država. Sifražetkinje su tu marširale za pravo glasa, lideri pokreta za građanska prava tamo su zahtevali jednakost, a antiratni aktivisti izražavali svoja neslaganja sa vojnim intervencijama. Svi ovi protesti su iznova dodavali na simboličkoj težini zgrade, dodatno dočaravajući značaj čuvene krilatice „[Mi, narod](#)“.

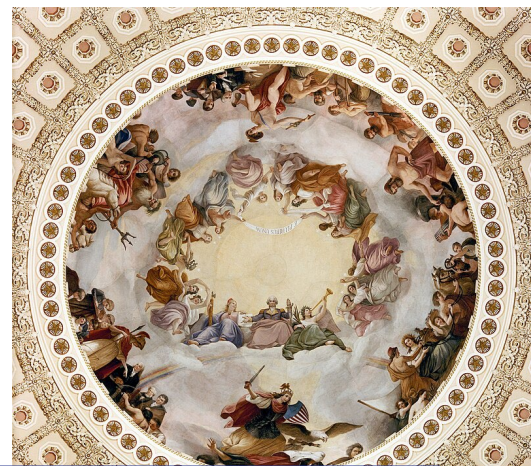
Holivud je, takođe, odavno fasciniran ovim simbolom (zakonodavne) moći. Od priče o sukobu korupcije i idealizma u filmu Frenka Kapre *Gospodin Smit ide u Vašington* (1939) do intriga prikazanih u seriji

Kuća od karata (2013–2018), Kapitol oslikava i najviše ideale Amerike i njenu političku realnost.

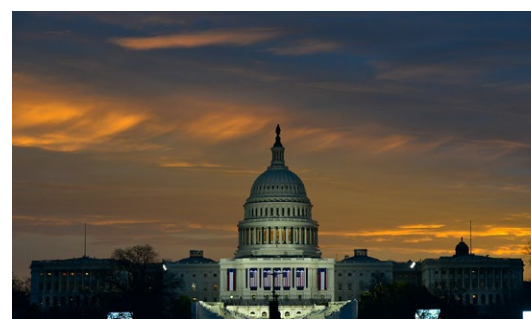
Ova simbolika učinila je događaje od 6. januara 2021. još šokantnijim. Dok je rulja nasilno upadala u Kapitol kako bi onemogućila mirnu smenu posle novembarskih izbora, čitav svet uživo je pratio preispitivanje osnovnih principa američke demokratije. Slike izgreznika koji se penju uz njegove zidove, zakonodavaca koji iz njega beže, zastave Konfederacije koje se vijore u njegovim sobama, označile su dubok prelom u istoriji Kapitola. Nakon toga, mere bezbednosti su pooštrene, ali turističke grupe i dalje prolaze kroz Nacionalnu dvoranu skulptura gde su se pre samo nekoliko godina pobunjenici sukobili sa policijom.

Nešto više od dve decenije pre 6. januara, Kapitol se suočio sa još jednom egzistencijalnom pretnjom – kao meta terorističkih napada od 11. septembra. Naime, avion kompanije United Flight 93, verovatno na putu ka njegovoj kupoli, srušio se u Pensilvaniji nakon otpora putnika, zauvek povezujući zgradu sa krhkošću demokratije, ali i njenom prkosnom otpornošću. Ovaj događaj pokrenuo je prve velike bezbednosne reforme, koje će eskalirati dvadeset godina kasnije.

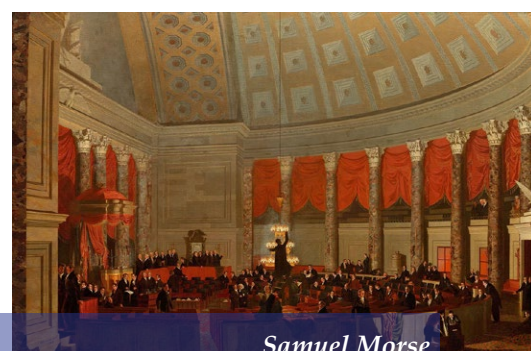
Dok zakonodavci nastavljaju svoj rad ispod freske Konstantina Brumidija, Kapitol stoji kao ogledalo koje odražava ne samo ambicije Sjedinjenih Država, već i njene najdublje podele. Kontradikcije su opipljive – Kapitol ostaje i radno zakonodavno telo i živi muzej i simbol onoga što SAD jesu i onoga čemu teže da postanu.

Apotheoza Vašingtona na plafonu rotunde kupole Kapitola
SAD Konstantina Brumidija (1865)
- public domain

Kapitol SAD pred 58. inauguraciju 2017.
- public domain
by Tech. Jonathan Young, JTF-DC

Samuel Morse
- Predstavnički dom (1823) -
prikaz Nacionalne dvorane skulptura
-public domain by
National Gallery of Art, Washington D.C.

Statua slobode, skinuta zbog restauracije, ispred Kapitola (1993)
- fotografisala Kerol M. Hajsmi - public domain
by Library of Congress

US KONTROVERZE

Vukašin Zorić

Grad anđela u plamenu

Los Angeles, najveći grad Kalifornije, postao je 1992. godine, na šest dana, poprište nemira koji su od njega napravili pravo bojište. Bilans ovog „ustanka“ deluje zastrašujuće – 63 izgubljena života, na hiljade povređenih i uhapšenih, oko milijardu dolara materijalne štete. Kap koja je prelila čašu, i koja je direktno inicirala nemire, bila je jedna kontroverzna odluka porote.

Losanđeleskoj policiji (LAPD), u decenijama pre nemira, nesrazmerno targetiranje Afro- i Hispanoamerikanaca i zloupotreba sile nisu bili strani. Hapšenje i prebijanje Afroamerikanca Rodnija Kinga, 3. marta 1991, možda bi bilo neopaženo da ga nije, igrom slučaja, snimio građanin iz obližnje zgrade. Snimak brutalnog odnosa policajaca prema Kingu šokirao je američku javnost, a danas neki smatraju da je to bio „[prvi viralni video](#)“ u SAD. Vinovnici nasilja optuženi su za prekomernu upotrebu sile. Ipak, uprkos jasnom snimku, dvanaestočlana porota oslobodila je optuženike nakon sedam dana rasprave.

Na dan presude, 29. aprila 1992, usledila je eksplozija nezadovoljstva. Započeli su nemiri koji su se, uprkos tome što je već sutradan proglašen celodnevni policijski čas, širili iz centralnog Los Angelesa ka severu i jugu. Policija je zaštitila Beverli Hills i Zapadni Holivud, ali je odbranu Korejske četvrti prepustila njenim stanovnicima. Između korejske i afroameričke zajednice od ranije su postojali nepoverenje i zazor, naročito intenzivni nakon što je 1991. godine korejska vlasnica samoposluže ubila petnaestogodišnju Afroamerikanku Latašu Harlins pod pretpostavkom da Harlinsova pokušava da ukrade pakovanje soka. Godinu dana kasnije, u toku nemira, odvijala se prava bitka, tokom koje su Korejci, naoružani puškama, branili svoje radnje od pljačke. Uprkos organizovanoj samoodbrani, korejska zajednica pretrpela je gotovo pola milijarde dolara štete, kada je uništeno oko 2.300 radnji. Korejci i danas nemire nazivaju Sa-i-gu (4.29, odnosno 29. april), sećajući se datuma kada su incidenti počeli.

U naredna dva dana, nemiri su se nastavili, a LAPD nije uspevao da obuzda nasilje i pljačku. Upomoć im je došlo 3.500 američkih vojnika i 10.000 pripadnika kalifornijske Nacionalne garde, čime je borba u Los Angelesu postala najveća vojna intervencija na tlu SAD od protesta u

Korejci u samoodbrani,
Izvor: Wikimedia Commons

Poruke demonstranata
Izvor: Wikimedia Commons

Posle nereda
Izvor: Wikimedia Commons

Vašingtonu 1968. godine, povodom ubistva Martina Lutera Kinga. Prisustvo vojske, uz masovna hapšenja, postepeno je dovelo da smirenja u gradu.

Nemiri, po mišljenju stručnjaka, nisu bili samo sukob po rasnim ili etničkim linijama, nego i klasni sukob. Dublji uzroci pronađeni su u visokoj stopi siromaštva i nezaposlenosti, kao i zjapećoj ekonomskoj nejednakosti u Los Angelesu, koji je u to vreme prolazio kroz recesiju. Naposletku, nemiri su, pored Kingove tužne molbe „[Can we all get along?](#)“, ostavili trajno nasleđe u vezi sa preispitivanjem rasnih odnosa, policijske brutalnosti i socijalne pravde u Sjedinjenim Državama. Sećanje na žrtve i pobunu očuvano je i u brojnim pesmama istaknutih muzičara, od repera poput Ajs Kjuba i Tupaka, do Bili Ajdola, Dejvida Bouvija i Brusa Springstina. Iako su se tenzije u međuvremenu smanjile, kao i stopa kriminaliteta, strukturalni problemi i danas predstavljaju izazov u ovom gradu. Skoriji protesti, poput onih nakon ubistva Džordža Flojda, i dalje održavaju kumulativni gnev zbog policijske brutalnosti prema Afroamerikancima.

Endi Vorhol,
Stokholm 1968.
Izvor: Picryl

Endi Vorhol

„U budućnosti će svako biti poznat na 15 minuta“ – vremenom banalizovana, ali neupitno proročanska izjava Endija Vorhola, umetnika koji je predvideo medijsku logiku kasnog kapitalizma, samo-promocije i reprezentacije. Vorhol, sin slovačkih imigranata, rođen u Pittsburgu 1928, a preminuo u Njujorku 1987. godine, jedan je od ključnih aktera moderne umetnosti druge polovine 20. veka. Pop art, pokret kojem je Vorhol dao najprepoznatljivije oblike, nije stil, ni škola, već kros-kulturni, dalekosežni fenomen. Njegova snaga leži u de-elitizaciji umetnosti i njenom usmerenju ka masama. Uplivi popularne kulture u likovnu umetnost nisu novost posleratne epohe, ali upravo u posleratnoj Americi, *društvu obilja*, ova sinteza dobija institucionalnu i tržišnu prepoznatljivost. SAD se projektuju kao zemlja neograničenih izbora, glamura i zadovoljstva, a Endi Vorhol i pop art najubedljivije vizualizuju izraz tog mentaliteta jezikom konsumerizma, stereotipa, repetitivnosti i površnosti. Međutim, Vorhol nije bio samo analitičar potrošačkog društva – bio je njegova zvezda, svedok i tvorac njegovih simbola.

Vorholovi radovi poput *Campbell's Soup Cans* (1962) i *Brillo Boxes* (1964) – nisu samo vizuelni simboli svoje epohe, već njena dijagnoza. One ilustrativno demonstriraju logiku pop arta: umetnici ne kreiraju, već prepoznaju i biraju sadržaj. Selekcija motiva unutar vizuelne bujice koja karakteriše moderno iskustvo predstavlja umetnički čin. „Ružno“ se uzdiže na nivo „lepog“, a razlika između trivijalnog i značajnog se briše. Iz toga je proistekla i čuvena teza Artura Danta o „kraju umetnosti“ – ne kao gubitku nad kojim treba lamentirati, već epohalnom pomaku u značenju umetničkog. U proliferaciji reklama, brendova i slika, sve postaje potencijalni umetnički motiv – uključujući smrt (*Silver Car Crash* (*Double Disaster*), 1963; *Nine Jackies*, 1964; *Big Electric Chair*, 1967). Upravo u estetizaciji indiferencije leži kritički potencijal Vorholovog dela. U njegovom svetu, portret Merilin Monro egzistira ravnopravno uz slike električne stolice; sve postaje šareni, konsumeristički prizor – ili, kako

Endi Vorhol, *Autoportret* 1986. Izvor: Regia Magazine

je sam Vorhol rekao: „Što više gledate u jednu te istu stvar, značenje sve više nestaje i vi se bolje i praznije osećate.“

Vorholov studio *The Factory* bio je uporište te estetike – ne atelje, već prostor serijske proizvodnje i društvenog umrežavanja, otvoren za sve *socialites*. Slobodna i radikalno inkluzivna priroda Fabrike činila ju je mestom neprekidnog stvaranja i društvenog eksperimenta – sve do 1968. godine, kada je Valeri Solanas pucala na Vorhola i teško ga ranila što je obeležilo prekretnicu u Vorholovom privatnom životu i simbolički kraj jedne epohe. Osim *Fabrike*, u večernjim satima, između 1977. i 1980. godine, Njujork je pulsirao u ritmu kluba *Studio 54*, često opisanog kao „*najbolji noćni klub svih vremena*“. To mesto, podjednako mitsko koliko i stvarno, bilo je scena gde su se umetnost, moda, seksualna sloboda, dekadencija i industrija zabave stapali u neprekidni performans. Endi Vorhol nije bio tek pasivni posmatrač tog spektakla – bio je njegova ikona.

U današnjoj digitalnoj ekonomiji pažnje, gde su brendovi, slike i ličnosti neodvojivi od algoritma i tržišta, Vorhol izgleda kao prorok. On nije glorifikovao potrošačko društvo – ali ga nije ni odbacivao, prosto ga je konstatovao i od njega napravio mehanizam samo-promocije, postavši i sam proizvod za konzumaciju. Na upitanost znatnog broja umetnika – *da li je umetnost roba?* – Vorhol odgovara vrlo jasno: ne samo da je umetnost roba, nego se i ljudi i događaji mogu konzumirati kao roba, barem na „15 minuta“.

NAJAVE KONFERENCIJE KONKURSI

The Daily

Podkast meseca: *The Daily*

U svetu u kojem se političke prilike brzo i neprestano menjaju, dnevne epizode informativnog podkasta *The Daily* lista *The New York Times* pružaju pouzdan način da ostanemo u toku sa najvažnijim globalnim dešavanjima. Voditelji podkasta su novinari ovih prestižnog američkih dnevnih novina, Majkl Barbaro, Rejčl Abrams i Natali Kitrof. Kroz dnevne epizode od po 20 minuta, ovaj tim upućuje slušaoce u najvažnije događaje koji su potresali Sjedinjene Države, ali i kroz mnoge druge koji su imali globalnog odjeka.

Ovaj podkast je pokrenut u januaru 2017, a inicijator je bio Majkl Barbaro, nakon što je uređivao podkast *The Run-Up* fokusiran na američke predsedničke izbore 2016. godine. Sa eskalacijom sukoba na Bliskom istoku, glavne teme *The Daily*-ja bile su usmerene upravo na ova dešavanja. Posebna pažnja posvećena je posledicama američkog bombardovanja Irana i pokušajima uspostavljanja primirja, uz detaljne novinarske analize. Tokom 2024. *The Daily* je bio najslušaniji podkast na platformi *Apple Podcasts*, a čini se da slogan „Ovako treba vesti da zvuče“ [„This is how the news should sound“] zaista uliva poverenje kod slušalaca.

Uživajte u slušanju!

Međunarodni kongres amerikanista 2025. (ICA 2025)

Jedan od najvećih naučnih skupova na svetu – Međunarodni kongres amerikanista (The International Congress of Americanists) po prvi put se održava u Srbiji. Od 30. juna do 4. jula Univerzitet u Novom Sadu ugostiće gotovo 3.000 učesnika iz 69 zemalja širom sveta. Na ovoj manifestaciji, prvi put organizovanoj još davne 1875. godine u Nansiju u Francuskoj, svoje aktivnosti i istraživanja predstaviće i Centar za američke studije.

Koosnivačice Centra, prof. dr Radina Vučetić i prof. dr Simona Čupić će 2. jula nastupiti sa temama: „Koka-kola socijalizam: amerikanizacija Jugoslavije“ i „Džon F. Kenedi i 'nova granica' kulture“. Pored toga, dosadašnji rad našeg Centra, njih dve će u Američkom kutku predstaviti sa saradnicom Sanjom Lukić.

58^{ICA} 2025
EN LOS BALCANES
150 YEARS

OF THE INTERNATIONAL CONGRESS OF AMERICANISTS
University of Novi Sad, June 30 – July 4, 2025

<https://ica2025.uns.ac.rs/>

